

บทที่ ๑

ท่ามกลางเปลวเพลิงอันร้อนระอุ ความเงียบสงบแห่งคำคืนวันเพ็ญ ถูกทำลายลงด้วยเสียงกรีดร้องของผู้คนนับพัน ประปนกับเสียงคำราม กึกก้องอย่างโกรธเคืองของสัตว์ขนาดใหญ่ แม้เบื้องบนจะดุงดงมด้วยแสงจันทร์ฉายสีเหลืองนวลซึ่งกลบรัศมีดาวดวงน้อยให้ยับแสง หากก็ไม่เท่ากับแสงแห่งหายนะจากเปลวเพลิงที่กำลังโหมกระหน่ำยัง ฤทธาสน์และบ้านเรือนมากมายบนผืนแผ่นดิน

เธอกระซิบดาบในมือซ้ายมัน แล้วเร่งฝีเท้ามาตามทางเดินเล็กๆ อันเต็มไปด้วยเศษกิ่งไม้และก้อนดินอันชุ่มชื้นจากความเย็นของอากาศ รอบด้าน สองข้างทางขนานด้วยพุ่มไม้สูงเท่าเอวที่ขึ้นสลับกับต้นไม้ ขนาดมหึมาซึ่งทอดตัวสูงชะลูดแผ่กิ่งก้านปกคลุมไปทั่วบริเวณ ทว่า ยังคงเหลือช่องว่างตามกิ่งก้านให้แสงสว่างจากดวงจันทร์เล็ดลอดผ่าน ลงมายังพื้นดินได้ แม้แสงสว่างจะไม่เพียงพอต่อการมองเห็นของคนปกติธรรมดาทั่วไป แต่สำหรับเธอแล้วกลับไม่เป็นอุปสรรคใดๆ แม้แต่น้อย สัญชาติญาณแห่งพงไพรอันมีมาแต่กำเนิดทำให้ดวงตาสีเขียว มรกตของเธอเปล่งแสงแวววาวในยามคำคืน จมูกแหลมเล็กแยกแยะ

กลืนได้ดีกว่าคนทั่วไป สัมผัสแห่งการรับฟังเสียงตื่นตัวอยู่เสมอ ส่งผลให้การเคลื่อนไหวมีความว่องไวรวดเร็วดูสลายลม

เธอใช้มือขวากุมกระเป่าหนังสีน้ำตาลที่สะพายพาดบ่าไว้เพื่อให้แน่ใจว่าเจ้าสิ่งนั้นยังคงอยู่กับเธอ และจำเป็นอย่างมากที่ต้องรักษามันด้วยชีวิต เธอกระโดดสูงเหยียบลำต้นของต้นไม้ทางขวาแล้วดีดตัวขึ้นเหยียบกิ่งไม้ที่อยู่เหนือขึ้นไปเพื่อหลบซากต้นไม้ใหญ่ที่ล้มขวางทางอยู่ จากนั้นก็กระโดดไปยังกิ่งไม้ของต้นไม้อีกต้น ก่อนจะกระโดดกลับลงมาสู่พื้นแล้ววิ่งต่อไปจนกระทั่งมองเห็นหน้าผาสูงอยู่เบื้องหน้า เธอหยุดชะงักหายใจหอบเสียงดังจนลมหายใจร้อนๆ กลายเป็นไอเพราะสัมผัสกับความเย็นของอากาศภายนอก เมื่อทอดสายตาสู่เบื้องล่างก็ได้พบกับทะเลเพลิงแผ่ขยายเป็นวงกว้าง จุดประกายความมกัลลว้ทั้งหมดทั้งมวลที่เธอพยายามเก็บซ่อนไว้ให้ระเบิดออกมาในบัดดล

"ไม่นะ" เธอกระโดดลงจากหน้าผา ใช้ความชำนาญและร่างอันเบาหวิวของตนไต่ลงมาตามแนวหินเพื่อลงไปยังทะเลเพลิงโดยเร็วที่สุด แต่ทันทีที่เท้าสัมผัสพื้นดิน สิ่งที่เธอได้เห็นท่ามกลางเปลวเพลิงอันร้อนระอุนั้นก็แทบจะฉุดกระชากวิญญาณของเธอออกจากร่างในพริบตา

ซากอวัยวะมนุษย์นับร้อยกระจัดกระจายจมกองเลือด ยังมีบางร่างที่คงสภาพให้เห็นว่าเป็นมนุษย์ ทว่าบาดแผลฉกรรจ์จากกรงเล็บบนใบหน้าและตามร่างกายทำให้ไม่สามารถระบุตัวตนได้ว่าเป็นใคร บางร่างก็ถูกเปลวเพลิงเผาจนได้กลืนเนื้อใหม่เกรียมโสมยติดจมูก

"นี่มัน...เกิดอะไรขึ้น..."

"โศก...กรร...โศกกก" เสียงคำรามของสัตว์ร้ายที่ตั้งขึ้นอีกครั้งตามด้วยเสียงการต่อสู้อย่างดุเดือดถึงความสนใจของเธอไป เธอรีบรุดตามเสียงนั้นไปด้วยความหวังว่าจะยังมีผู้รอดชีวิตเพื่อบอกเธอว่าเกิดอะไรขึ้นที่นี่ พอไปถึงจัตุรัสกลางเมือง เธอก็พบว่าเหล่าเวรวิรุฬฟ์นับสิบกำลังต่อสู้กันอย่างเอาเป็นเอาตายท่ามกลางศพและเศษชิ้นเนื้อซึ่งกระจาย

เคลื่อนพื้น ล้อมรอบด้วยบ้านเรือนที่ถูกกลืนกินด้วยไฟแห่งหายนะและเสียงไม้ที่แตกลั่นดังเปรี้ยะๆ เพราะความร้อนจากเปลวไฟอันสิ้นไหวดูราวกับกองเชียร์กองใหญ่กำลังเต้นรำพลางส่งเสียงตะโกนโห่ร้องปลุกปั่นให้เหล่าแวร์วูล์ฟต่อสู้กันอย่างบ้าคลั่งยังงัยงั้น กลิ่นเลือดที่คละคลุ้งทำให้จมูกของเธอแยกแยะกลิ่นได้ยากยิ่ง

เธอรีบกระโดดหลบเมื่อแวร์วูล์ฟตนหนึ่งเหวี่ยงคู่ต่อสู้ของตนมายังบริเวณที่เธอยืนอยู่ แล้วมันก็กระโจนแยกเขี้ยวเข้ามากัดซ้ำเข้าที่คอกระชากหลอดลมหลุดติดยากอันยืนยาวของมันโดยไม่ปล่อยให้คู่ต่อสู้ได้ทันส่งเสียงร้อง เลือดสีแดงฉานพุ่งกระชูดออกจากบาดแผลสดกระเซ็นไปทั่วบริเวณ แต่มันไม่ใส่ใจกลับกลืนกินชิ้นเนื้อในปากลงคอผู้พ่ายแพ้ดินทุนทुरายในร่างแวร์วูล์ฟไม่นานก็คืนสู่ร่างของชายหนุ่มบนต้นแขนขวาภายใต้เส้นขนสีน้ำตาลเข้มซึ่งเวลานี้หลุดลอกออกไปแล้วนั้นปรากฏรอยแผลเป็น แผลเป็นนี้ดูคล้ายกับถูกเหล็กร้อนเผาให้เกิดรอยประทับ มันเป็นรูปหัวหมาป่าทำท่าเห่าหอนอยู่บนจันทร์เต็มดวง คาดทับด้วยเพนทาเคิลซึ่งใช้แถววัลย์เส้นเล็กๆ มาเดินเส้นเป็นรูปดาวห้าแฉกหมุนขึ้นมาจากผิวหนัง ตรงมุมทั้งห้าถูกเกี่ยวพันด้วยแถววัลย์ที่มีขนาดเล็กกว่าค็องโยงเชื่อมแต่ละมุมเป็นวงกลมล้อมรอบดาว ดวงจันทร์ และหัวหมาป่าไว้ด้วยกัน สิ่งนี้เองทำให้เธอรำลึกได้ว่าเขาคือทหารประจำคฤหาสน์โลโคนิคนี้เอง

"พวกทหาร...หรือว่า..." เจ้าแวร์วูล์ฟผู้ชนะทำท่ากวาดจุมูกสีดำไปในอากาศ พลันมันก็หันมาหาเธอ แต่ทันทีที่มันเห็นดาบในมือ มันก็คำรามเสียงดัง เธอขยับตัวตั้งท่าเตรียมพร้อม เจ้าแวร์วูล์ฟกระโดดออกจากศพของทหารผู้นั้นแล้วส่งเสียงครีตคราดในลำคอ ดวงตาสีอำพันเรืองแสงขยายใหญ่จนลुकาวดวงจันทร์ มันค่อยๆ แสยะปากที่ยื่นยาวออกให้เห็นเขี้ยวขาวคมกริบทั้งสี่จากทั้งบนและล่าง พร้อมกับน้ำลายปนเลือดเหนียวๆ ดูแล้วน่าขยะแขยง หูแหลมยาวของมันตั้งชัน

ขณะที่มันพองขนสีน้ำตาลซึ่งปกคลุมทั่วร่าง มือสากแห้งที่มีขนขึ้นด้าน
หลังมือกางกว้างโഴว้กรงเล็บยาวสีดำตรงปลายนิ้ว มันย่อขาที่พับงอ
เหมือนสุนัขของมันลงเล็กน้อย ใช้ปลายเท้าอันมีเล็บยาวสีดำเช่นกัน
จิกลงบนพื้นอย่างแรงเตรียมพร้อมจะโจมตี

เธอกำตามดาบเงินไว้แน่น ในใจแสนสับสนถึงความภักดีของคู่ต่อสู้
หากมันทำร้ายทหาร ไฉนเลยถึงจดจำเธอไม่ได้ หรือว่าการฆ่าทำให้มัน
บ้าคลั่งจนหยุดไม่ได้เสียแล้ว มันคำรามเสียงดังลั่นพร้อมกับกระโจน
เข้าใส่ เธอกระโดดถอยหลังหลบอย่างรวดเร็ว เห็นมือและเท้าของมัน
กระแทกพื้นเสียงดังปังจนพื้นดินทรุด แต่มันไม่หยุดกลับกระโจนเข้า
หาเธออีกครั้ง คราวนี้เธอกระโดดหลบเหยียบกำแพงที่อยู่ข้างๆ แล้ว
หมุนตัวกลับมาเตะสวนเข้าที่หน้ามันอย่างแรงจนหน้าหัน มันรีบตัวด
กรงเล็บใส่ เธอหมุนตัวหลบแล้วยกดาบฟันลงกลางตัวมัน คมดาบ
เงินบริสุทธิ์แหวกผ่านขนตัดถูกผิวหนังให้แสบร้อน มันร้องลั่นพลา
งเอี้ยวตัวจะกัด เธอย่อตัวกระทุ้งศอกเข้าที่ใต้คางของมันแล้วหมุนด้าม
ดาบเสียบเข้าที่คออย่างรวดเร็ว จากนั้นจึงชักดาบออกปล่อยให้เลือด
พุ่งกระฉูดลงพื้น

เจ้าแควร์วูล์ฟยื่นคางไปชั่วขณะก่อนที่ร่างยักษ์ของมันจะล้มตึงดิน
ทुरนทुरายกับพื้น เมื่อมันคืนร่างเป็นมนุษย์เธอก็จำเขาได้ทันที เขา
คือลูฟ หนึ่งในพลพรรคของเฟนริสที่อาสาร่วมต่อต้านคนในคฤหาสน์
โลโคนิค แต่ทำไมเขาถึง... เธอขยับเข้าไปใกล้อย่างงุนงง ทันใดนั้น
เขาก็คว้าขาของเธอไว้แน่นทำเธอถึงกับผงะ

"ไม่...ฉันไม่ได้ตั้งใจ ฉัน..." ยังไม่ทันที่เธอจะพูดจบเขาก็เกิด
อาการชักกระตุกอย่างแรง เลือดสีแดงชุ่นมากมายไหลทะลักออกจาก
ปากและบาดแผลจนในที่สุดเขาก็แน่นิ่งไปด้วยดวงตาที่เบิกกว้าง เธอ
เงยหน้าขึ้นกวาดตามองไปยังเหล่าแควร์วูล์ฟที่กำลังต่อสู้กันอยู่เบื้องหน้า
ในที่สุดสิ่งที่เธอกังวลก็ได้เกิดขึ้นแล้ว และมันจะไม่หยุดจนกว่า...

เธอเก็บดาบแล้ววิ่งผ่านจัตุรัสไปอีกด้าน หลบหลีกการต่อสู้อาจจนถึงหน้าคฤหาสน์ พิธีสืบทอดจะทำในห้องศักดิ์สิทธิ์... เธอจำได้ว่ามีทางไปถึงจากใต้คฤหาสน์นี้ แต่ทว่า...ตัวคฤหาสน์ในเวลานี้ไม่ต่างอะไรกับกองเพลิงขนาดใหญ่ ทุกตารางนิ้วแม้แต่ต้นไม้รอบๆ ลุกโชนไปด้วยเปลวไฟสีส้มอันร้อนระอุ

"บ้าเอ๊ย!" เธอสบถ ยังมีทางไหนที่จะไปถึงที่นั่นได้บ้างนะ จริ่งลิเธอเกือบล้มไปเสียสนิท เธอกับเขาเคยไปที่นั่นมาแล้วนี่ ในถ้ำหนึ่งของป่าต้องห้าม... เธอตัดสินใจวิ่งไปทางด้านข้างตัวคฤหาสน์แล้วกระโดดเข้าไปในป่าอีกครั้ง ถึงกลิ่นคาวเลือดจะยังคงคลุ้งในอากาศ แต่ความบริสุทธิ์ของป่าและกลิ่นไม้ยังพอให้เธอแยกแยะความแตกต่างของกลิ่นได้บ้าง เธอหยุดนิ่งและหลับตาลงซ้ๆ นึกถึงภาพเมื่อครั้งออกเที่ยวเล่นกับเขา

"รีคอร์ดาทีโอ" เธอพิมพ์่า ฉบับปล้นภาพก็ปรากฏขึ้น มุมปากของเธอกระตุกเมื่อใบหน้าของเขาชัดเจนในความทรงจำ การพูดจาลักษณะน้ำเสียง แม้แต่การแสดงออกในทุกอิริยาบถของเขาทำให้หัวใจอันเย็นชาของเธอปว่ร้าวขึ้นมาอีกครั้ง เธอพยายามไม่ใส่ใจเขาแล้วเพิ่งสมาธิไปยังถ้ำแห่งนั้น เมื่อรู้ที่ตั้งเธอก็ปลดปล่อยความทรงจำนั้นไปกับสายลม

"เวนตัส" เธอพิมพ์่าอีกครั้ง เมื่อลืมตาเธอก็รีบรุดหน้าไปยังถ้ำแห่งนั้นทันที ปากถ้ำขนาดเล็กที่เคยมีพุ่มไม้สูงบดบังนั้น บัดนี้พุ่มไม้เหล่านั้นกลับถูกล้างออกเผยช่องทางให้เห็นอย่างชัดเจน รอยเท้าที่เหยียบย่ำบนดินเย็นเย็นได้ดีว่ามีผู้คนมากมายมาที่นี่ เธอเดินตามรอยเท้านั้นเข้าไปในถ้ำ ลัดเลาะไปตามผนังจนกระทั่งถึงแอ่งน้ำใต้ดิน แล้วไต่ตามซอกหินขึ้นไปยังปากโพรงถ้ำด้านในอันเชื่อมต่อกับทางเดินแคบๆ ที่ทอดยาวมาจากคฤหาสน์ เธอค่อยๆ ย่องไปตามทางเดินด้วยกลัวว่าจะมีใครได้ยินเสียงฝีเท้า พลันก็มีเสียงร้องตะโกนของผู้หญิงคนหนึ่งดังมาจากด้านใน

"ท่านพ่อ! ไม่! ท่านพ่อ!"

"อย่าเข้าไปคารินา" เสียงชายหนุ่มอีกคนที่เธอแสร้งคุ้นเคยดังขึ้น
"ถ้าเข้าไปใกล้ มันจะจับคุณได้"

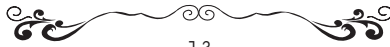
"แต่พ่อฉัน..."

เธอเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้น แต่ก่อนจะถึงประตูหินอ่อนของห้องทำพิธี เธอก็ต้องชะลอฝีเท้าพร้อมกับหาที่ยึดเมื่อมีเสียงคำรามดังกึกก้องจน ทั้งถ้ำสั่นสะเทือน ตามด้วยเสียงทุ้มใหญ่แตกพร่าซึ่งเธอไม่เคยได้ยิน มาก่อน

"เจ้าพวกมดพวกปลวก คิดริว่าจะเอาชนะข้าได้แค่ด้วยดาบเงิน ฮ่าๆๆ"

"ใครว่าแค่ดาบล่ะ แกพลาดไปแล้ววุล์ฟ เอาเลยอูริแอล" เสียง ทุ้มอีกเสียงหนึ่งสั่ง ไม่กี่วินาทีต่อมาเธอก็ได้ยินเสียงลั่นไกติดต่อกัน ถึงสี่นัด ตามด้วยเสียงคำรามอีกครั้งแล้วเปลี่ยนเป็นเสียงร้องโหยหวน ด้วยความเจ็บปวด เธอดันตัวเองเดินหน้าไปจนถึงประตูหินอ่อนของ ห้องพิธีซึ่งถูกเปิดทิ้งไว้ แล้วใช้บานประตูเป็นที่ซ่อนกายเพื่อดูสถานการณ์ ทันทีที่มองเข้าไปในห้อง เธอก็ถึงกับตะลึงอ้าปากค้างเมื่อเห็นแควรวูล์ฟ ตัวมที่มายิ่งกว่าทุกๆ ไปหลายเท่ายืนอยู่หลังแท่นหินอ่อนขนาดใหญ่ ร่างที่ปกคลุมด้วยขนสีเงินของมันบิดเบี้ยว มันโค้งคอร้องออกมาเป็น เสียงมนุษย์ด้วยความเจ็บปวดอันเนื่องมาจากเข็มฉีดยาที่ปักอยู่กลาง หน้าอกทั้งสี่เข็ม มันสะบัดร่างพาดแขนขาถูกผนังถ้ำจนสั่นสะเทือนเพื่อ ไล่ความเจ็บปวด ทำให้คนทั้งสี่ที่ยืนอยู่ตรงหน้าถึงกับถอยกรูดอก ท่าง เธอจึงมองเห็นว่าตรงผนังถ้ำทางขวามีชายวัยกลางคนนอน สลบสลบไม่ได้สติ

"ตอนนี้ล่ะ! จัดการมันเลย!" ชายที่ถือปืนยาวตะโกนพร้อมกับดึง มือของผู้หญิงที่ใส่ชุดเสื้อคลุมตัวยาวสีขาวให้ถอยออกห่างตามเขา แล้ว ชายอีกสองคนที่ถือดาบเงินก็แยกกันชนาบซ้ายขวาของเจ้าแควรวูล์ฟ

"เอ็ดมันขึ้นไปด้านบน" ชายผมทองที่ถือดาบบอกชายที่ถือดาบอีก
คน

"ได้เฟนริส" เอ็ดมันตอบ แล้วเขาก็กระโดดเหยียบกำแพงขึ้นไป
บนหัวของเจ้าแวร์วูล์ฟ มันยังสะบัดหัวแรงขึ้นจนเขาต้องดึงขนมันไว้
ขณะเดียวกันเฟนริสก็วิ่งไปมาด้านหน้าหลบแขนที่เหวี่ยงไปมาของมัน
พอมันจะยกแขนเล่นงานเอ็ดมัน เขาก็ตัวตวบใส่แขนมันคล้ายหลอก
ล่อแล้วตะโกนอีกครั้ง

"เสียบเข้ากลางหัวมันเลยเอ็ดมัน! เร็วเข้า!"

"ฉันท...พยายาม...ไว้ว...อยู่..." เอ็ดมันร้องเสียงหลง เจ้าแวร์วูล์ฟ
สะบัดหัวของมันแรงขึ้นทำให้เขาต้องรีบคว้าขนของมันไว้ไม่ให้ตัวเอง
ตก เมื่อเขาเงื้อมมือ มันก็เหวี่ยงเขาอย่างแรงจนดาบเงินหลุดจากมือ
กระเด็นไปปักเข้าที่ผนังถ้ำ

"ไอ้บ้าเอ๊ย!" เขาหวาดแต่ยังคงจับขนของมันไว้แน่น "อูรีเอล ยิง
อีก ยิงเข้าที่หัวมันเลย!"

"ไม่นะ! ถ้าถูกเธอลูกขึ้นมาจะทำยังไง!" หญิงสาวในชุดผ้าคลุมเป็น
ฝ่ายตะโกนบ้าง หล่อนจับปืนไว้ไม่ให้อูรีเอลที่กำลังยกปืนขึ้นถึงนั้น
ได้ลั่นไก "อย่านะคะอูรีเอล! อย่าทำ!"

"ทำซะ! เดี่ยวนี้!" เอ็ดมันสั่ง มือของเขาจะรั้งมันไว้ไม่อยู่แล้ว
เฟนริสที่หลอกล่อเห็นท่าจะไม่ได้การจึงตัดสินใจลอดเข้าใต้แขนเจ้า
แวร์วูล์ฟ

"ย้ายกกกก!" เขากัดดาบเงินไปได้ครึ่งหนึ่งของมัน เจ้าแวร์วูล์ฟส่ง
เสียงร้องโหยหวน ร่างของมันโคลงเคลงไปมาไร้หลักยึด ก่อนจะล้มตึง
ส่งให้แท่นหินพังทลายสู่พื้นพร้อมกับร่างยักษ์ของมันทันที ตัวเอ็ดมัน
ถูกเหวี่ยงกระเด็นไปกระแทกผนังถ้ำดังอึกแล้วร่วงลงมาบนพื้นเช่นกัน
เธอผู้แอบซ่อนอยู่หลังบานประตูขยับตัวตามสัญชาตญาณจะเข้าไปหา
เขา แต่ก็ห้ามใจไว้ได้ทันเมื่อรู้ถึงสถานะของตนในเวลานี้ เมื่อเธอเห็น

เขาขยับตัวลุกขึ้นปิดเศษดินจากตัวได้ก็นึกโล่งใจ แม้คำพูดของเขาที่ตามมาจากนั้นจะทำให้เธอเจ็บขึ้นในใจก็ตามที่

"คุณเป็นอะไรรีเปล่าคารินา"

"ไม่...ฉันไม่เป็นอะไร แต่ว่า..." หล่อนเหลือบมองไปยังร่างของแวร์วูล์ฟที่นอนแน่นิ่งอยู่บนพื้นหินอย่างไม่แนใจ

เฟนริสยอมเป็นหน่วยกล้าตายเข้าไปใกล้มันเพื่อพิสูจน์เสียงลมหายใจ เมื่อเขาแน่ใจว่าไม่มีลมใดๆ ผ่านเข้าออกจมูกที่ยื่นยาวของมันก็หันไปบอกทุกคน "มันตายแล้ว ทุกคนเป็นอิสระแล้ว...ซะๆ" เขาหัวเราะด้วยความดีใจโดยไม่ทันระวังตัว เจ้าแวร์วูล์ฟลืมตาโผล่ขึ้นอีกครั้ง แล้วสะบัดแขนซ้ายของมันใส่ร่างเขาปลิวไปกระแทกผนังถ้ำอย่างแรงจนตัวจมเข้าไปในผนังที่แตกร้าว จากนั้นมันก็ลุกขึ้นคำรามใส่คนที่เหลืออีกครั้งก่อนจะดึงดาบออกจากตัวมัน ไม่มีเลือดแม้แต่หยดเดียวออกมาจากบาดแผล สร้างความฉงนให้กับทั้งสามคนยิ่งนัก มันยกดาบเงินขึ้นให้พวกเขาเห็นชัดๆ แล้วอมนับด้วยอุ้งมือทั้งสอง

"โง่ละ เจ้าคิดว่าแค่นี้ก็หลุดกับดาบแค่นี้จะสังหารข้าได้จ้ะหรือเจ้าพวกโง่" มันหัวเราะเสียงกร้าว

"ตายยากนักนะแก จ้ะลองอีกหลอดเป็นไง" อูริแอลยกปืนขึ้นเล็งแต่ยังไม่ทันจะเหนี่ยวไก เอ็ดมันก็รีบผลักให้เขาและคารินาล้มลงเพื่อหลบก่อนดาบเงินที่เจ้าแวร์วูล์ฟปาใส่ ปืนจึงลั่นผิดทิศส่งให้เข็มไปปักเข้ากับผนังถ้ำแทน มันหัวเราะลั่น

"ฮ่าๆๆ หมดอาวุธแล้วสินะเจ้าพวกสวะ ที่นี่ตาข้าบังละ" มันก้าวเข้ามาใกล้พร้อมกับเหยียดกำปั้นขวาใส่ทั้งสาม อูริแอลรีบดีดตัวลุกขึ้นคว้าแขนคารินาให้หลบ ขณะที่เอ็ดมันก็วิ่งตัวไปด้านตรงข้ามปากก็ตะโกนบอกทั้งสองคน

"รีบพาเธอหนีไป อูริแอล ทางนี้ผมจัดการเอง"

"ไม่! จะไม่มีใครหนีไปได้ทั้งนั้น!" เจ้าแวร์วูล์ฟตะโกนพร้อมกับ

เหวี่ยงกำปั้นซ้ายไปยังอูรีแอลและคารีนาที่กำลังจะวิ่งมาที่ประตู แต่หล่อนไวกว่าผลักอูรีแอลหลบทำให้กำปั้นโดนตัวหล่อนอย่างจัง หล่อนกระเด็นไปกระแทกผนังถ้ำอีกด้าน

"คารีนา!" อูรีแอลและเอ็ดมันต่างเรียกชื่อเธอเป็นเสียงเดียว อูรีแอลรีบตะเกียกตะกายลุกขึ้นตรงไปหาหล่อน ขณะที่เอ็ดมันกลับมองเจ้าแวร์วูล์ฟด้วยความโกรธแค้น เมื่อมันทำท่าจะไปหาทั้งสองคน เขาก็ตะโกนขึ้น

"ไอ้บ้าวุล์ฟ! แน่จริงแกมาสู้กับฉันสิวะ!"

แวร์วูล์ฟร่างยักษ์ชะงัก แสยะยิ้มอันแสนทุเรศมาให้เขา "เจ้านี้มันรันทดที่ตายจริงๆ ดี ข้าจะฆ่าเจ้าก่อนแล้วค่อยฆ่าเจ้ามนุษย์หน้าโง่ นั่น จากนั้นหลานต้องสืบทอดชนเผ่าเราต่อไป เข้าใจมั๊ยคารีนา" มันชายตามองหล่อนอย่างมีความหมาย ทว่าเอ็ดมันย่นอกกลับ

"อย่าหวังว่าแกจะทำได้ ฉันนี่ล่ะจะฆ่าแกเอง"

"งั้นรอละ ถ้าคิดว่าทำได้ก็เข้ามา เจ้าคงลืมไปแล้วสินะว่า...การเก็บเกี่ยวทำให้ข้ามีพลัง...เต็มเปี่ยม ฮูมมม!" มันสุดลมหายใจเข้าปอด ลึกๆ แล้วคำรามเสียงดังใส่เอ็ดมัน ลมหายใจของมันอัดร่างเขากระแทกเข้ากับผนังถ้ำจนยุบเข้าไปอีกคน เอ็ดมันพยายามฝืนตัวต้านแรงลม แต่ก็ไร้ผล ร่างเขาแทบจมมิดเข้าไปในหิน แต่พอเขาขยับตัวจะออกมาเมื่อแรงลมหมด ก็กลับถูกกระแทกซ้ำด้วยหมัดของเจ้าแวร์วูล์ฟจนเลือดทะลักออกจากปาก มันตั้งท่าจะต่อยุทธ์อีก แต่แล้วก็มีเสียงกรรดังขึ้นจากด้านหลัง มันหันกลับไป ร่างแวร์วูล์ฟของเฟนริสที่ไพล่ออกมาจากหินได้แล้วกระโจนกัดมันเข้าที่ใบหู เจ้าแวร์วูล์ฟยักษ์แหกปาก ร้องดังลั่นก่อนจะกระชากตัวเฟนริสออกอย่างแรง แล้วใส่เข้าเข้ากลางลำตัวจนได้ยินเสียงกระดูกหัก จากนั้นจึงเหวี่ยงร่างเขาออกนอกประตูไปกระแทกกับผนังด้านนอกดังปัง เศษหินแตกร้าวร่วงกราวลงมา ปกคลุมร่างของเฟนริสซึ่งนอนไว้สติดอยู่บนพื้น

เธอขยับตัวออกมาจากประตูหินอ่อน เห็นเจ้าแอร์วูล์ฟกำลังก้าวไปหาเอ็ดมันท์ที่พยายามดันตัวเองออกจากผนังหินด้วยใบหน้าที่ซึ่งชุ่มโชกไปด้วยเลือด มันกำลังจะง้างกรงเล็บเข้าตะปบเขา เธอพลันก้าวพ้นประตูแล้วพุ่งตบไปที่มือของมันอย่างรวดเร็วโดยที่เธอไม่ทันรู้ตัว เธอคิดเพียงว่าเขากำลังตกอยู่ในอันตราย เท่านั้นแหละร่างของเธอก็ขยับตามที่ใจปรารถนา ดาบเงินเสียบทะลุหลังมือของมันแบบพอดิบพอดิ ทำมันชะงัก แม้แต่อูริเอลและคารีนาที่ชะงักตาม แต่มีผู้เดียวเท่านั้นที่รอคอยการปรากฏตัวของเธอ เขาผู้นั้นเชื่อว่าเธอจะมาที่นี่ไม่ช้าก็เร็ว "ซาวีว่า" เอ็ดมันท์เรียกเธอด้วยน้ำเสียงซึ่งเปี่ยมไปด้วยความปิติ เสียงของเขาทำให้คารีนารู้สึกตัวรีบยันตัวเองลุกขึ้นโดยมีอูริเอลเข้าประคอง หล่อนพยายามยื่นแม่จะเล็บปัดด้วยแรงกระแทกเมื่อครู่กับยาพิษที่ถูกให้กินก่อนเริ่มพิธี แต่หล่อนก็ยังอยากยื่นหยัดให้ได้ด้วยตนเอง หล่อนพยักหน้าให้อูริเอลเพื่อให้เขาปล่อยมือแล้วหล่อนก็หันมาพูด

"ซา...ซาวีว่า...ใน...ในที่สุดเธอก็มา" คารีนาเอ่ยเสียงสั่น ดวงตาสีเขียวมรกตดังเช่นน้องสาวของหล่อนเริ่มพร่ามัวด้วยน้ำใสๆ ที่หลั่งออกมาด้วยความตื่นตัน ทว่าสำหรับซาวีว่าแล้วสิ่งนี้กลับเป็นเหมือนกรงเล็บที่ฉีกกระชากหัวใจเธอให้แหลกสลายอย่างเลือดเย็น เธอพยายามทำเป็นเมินเฉยขณะเดินตรงมายังแอร์วูล์ฟที่กำลังดึงดาบเงินออกจากอุ้งมือของมัน

"อย่าเข้าไปนะซาวี...โธ่!" เสียงร้องทำให้ซาวีว่าชะงัก เธอได้ยั้งทั้งอูริเอลทั้งเอ็ดมันท์เรียกชื่อหล่อนพร้อมกัน เอ็ดมันท์ขยับเหมือนจะเข้าไปหา แต่เมื่อเห็นอูริเอลปราดเข้าประคองเขาก็หยุดชะงัก แต่ยังคงมองตามหล่อนด้วยแววตาห่วงใย ทำให้จิตใจของเธอในเวลานี้ราวรานจนเกินจะทน ความจริงแล้วมันเจ็บจนเลยความปวดร้าวมานานแสนนาน เจ็บจนเลยคำว่าแทบขาดใจจนมันเริ่มต้านซา แต่แล้วมันก็กลับมา